
[2011-26-RE](#)

CAUSA 2011-26-RE

Número de registre 410-2011. Recurs d'empara

AUTE DEL 7 DE NOVEMBRE DEL 2011

BOPA núm. 69, del 16 de novembre del 2011

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 29 de juliol del 2011, per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 30 de maig del 2011 i contra l'aute del 8 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que declari la nul·litat de la totalitat de les actuacions posteriors a les declaracions realitzades davant el Servei de Policia de tots els processats, pel que respecta al recurrent i, més concretament, a partir de les declaracions dels Srs. Capdevila, Martínez i Pinto i s'acordi l'absolució de tots els càrrecs al recurrent. Així mateix demana la suspensió de la condemna del recurrent establerta a la sentència del Tribunal de Corts del 9 de febrer del 2011;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 29 de setembre del 2011;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El 9 de febrer del 2011, el Tribunal de Corts va condemnar el Sr. Alexandre Delgado Beltrame com a responsable penal en concepte d'autor dels delictes continuats de tràfic de producte estupefaent cocaïna i de tràfic en gran quantitat de producte estupefaent haixix, i d'una contravenció penal continuada de consum en grup i en lloc públic de producte estupefaent haixix, sense la concurrència

de circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, a la pena de 5 anys de presó, dels quals dos anys ferms i la resta condicional amb un termini de suspensió de 4 anys i al pagament d'una multa de 2.000,00 euros.

Segon

El Sr. Alexandre Delgado Beltrame va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, el 30 de maig del 2011, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va desestimar el seu recurs i va confirmar íntegrament la sentència dictada en primera instància.

Tercer

La representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame va formular, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions per tal com va considerar que s'havien vulnerat els seus drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Quart

El 8 de juliol del 2011, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va decidir desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

Cinquè

El 29 de juliol del 2011, la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame va presentar un recurs d'empara contra la sentència del 30 de maig del 2011 i contra l'aute del 8 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa, a la presumpció d'innocència, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

Aquesta part destaca que després de la sentència del Tribunal Constitucional que va declarar contràries a la Constitució les disposicions del Codi de procediment penal que limitaven l'assistència lletrada al cap de les 24 hores de la detenció, el Tribunal de Corts va declarar la nul·litat de les declaracions efectuades per tots els processats que no havien pogut disposar de l'assistència d'un advocat davant el Servei de Policia.

En l'origen d'aquesta causa, es troba la detenció de diverses persones i les seves posteriors declaracions en què imputaven altres persones. El recurrent va ser implicat d'aquesta manera. Ara bé, d'acord amb la coneguda doctrina anglosaxona "dels fruits de l'arbre enverinat", segons la qual qualsevol prova que directament o indirectament i per qualsevol nexa se la pugui relacionar amb la prova nul·la, serà igualment nul·la, així com la doctrina de la causalitat adequada, consistent en la unió causal de la prova contaminada nul·la amb la prova contaminada, comporta necessàriament la nul·litat de la totalitat de les actuacions practicades en el marc d'aquesta causa pel que respecta al recurrent, sol·licitant l'absolució de tots els càrrecs imputats.

Els tribunals ordinaris consideren que la prova de càrrec que afecta el recurrent no té únicament origen en les declaracions esmentades, viciades de nul·litat; tanmateix, aquesta part s'oposa a aquesta consideració, ja que no se li ha intervingut cap tipus de droga, no s'han trobat estris per tallar la droga a casa seva, no ha declarat mai que n'hagi venut i no hi ha cap altra prova que l'impliqui en aquest afer, llevat de les declaracions efectuades pel Sr. Cadart i pel Sr. Pifano.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que dicti una resolució que declari la nul·litat de la totalitat de les actuacions posteriors a les declaracions realitzades davant del Servei de Policia de tots els processats pel que respecta al recurrent i, més concretament, a partir de les declaracions dels Srs. Capdevila, Martínez i Pinto i s'acordi l'absolució de tots els càrrecs al recurrent. Així mateix demana la suspensió de la condemna del recurrent establerta a la sentència del Tribunal de Corts del 9 de febrer del 2011.

Sisè

El 29 de setembre del 2011, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què considera que de la lectura de les resolucions recaigudes en aquesta causa se'n deriva una exposició coherent, concisa i raonable de la valoració de la prova legítimament obtinguda i incorporada al procés. Més concretament, en relació amb les conseqüències derivades de la sentència del Tribunal Constitucional relativa a l'assistència lletrada dels detinguts.

Segons el seu parer, la connexió d'antijuridicitat en relació amb les declaracions prestades en la seu policial sense la presència d'un advocat, no han afectat les intervencions de droga a la frontera, els registres practicats amb les garanties processals degudes, el control de les comunicacions telefòniques judicialment autoritzades o les declaracions dels acusats prestades amb totes les garanties degudes, primer, davant la Batllia i després en el judici oral amb la concurrència dels caràcters de contradicció, publicitat i plena assistència lletrada. Pel que fa al recurrent va quedar clara la prova de càrrec legítimament obtinguda en contra seu i els motius pels quals servia per desvirtuar la seva presumpció d'innocència. Per tant, el Ministeri Fiscal considera que aquest recurs d'empara, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada de la Constitució, ha de ser desestimat per una manca manifesta de contingut constitucional de les pretensions que conté.

Així mateix, el Ministeri Fiscal destaca igualment, que la representació processal del recurrent ha modificat en el seu escrit de recurs d'empara les seves argumentacions en relació amb l'escrit d'incident de nul·litat d'actuacions, concretament perquè en cap moment va al·legar que les declaracions d'uns altres imputats, que també representava processalment, es trobaven a l'origen de la investigació policial, cosa que, segons el seu parer, hauria contaminat tot el procediment. Ara bé, d'aquest fet se'n desprèn que, pel que fa a aquest punt, no s'ha esgotat la via jurisdiccional ordinària en defensa del dret fonamental presumptament vulnerat, com ho exigeix l'article 94.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

En definitiva, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2011-26-RE pels dos motius anteriorment esmentats.

Fonaments jurídics

Primer

La representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame assenyala en el seu recurs d'empara que se li han vulnerat una sèrie de drets constitucionals, establerts en l'article 10 de la Constitució. A efectes d'examinar l'admissibilitat de la seva pretensió convé separar les infraccions al·legades en dos grups: d'una banda, la vulneració suposada dels seus drets a la jurisdicció, a la defensa i a un procés degut; d'altra banda, la vulneració de la presumpció d'innocència i del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret.

Pel que fa al primer grup, el recurs objecte d'examen només conté una mera invocació genèrica als

drets vulnerats segons el parer del recurrent. Però no s'identifiquen els fets concrets que van poder donar lloc a les vulneracions d'aquests drets, ni l'aspecte concret en el qual es va produir la lesió del dret constitucional. No obstant això, correspon al recurrent en empara establir el relat dels fets que en la seva opinió va donar lloc a la lesió constitucional específica que es pretén reparar. La cita esgarriada i formulària dels drets fonamentals, sense la determinació de les circumstàncies que acrediti, al menys prima facie, la infracció que es tracta de combatre, no compleix aquest requisit. Per aquesta raó, no resulta admissible el recurs pel que fa al dret a la jurisdicció ni al dret a la defensa, ni al procés degut.

Segon

El relat fàctic presentat s'encamina a mostrar que no es va respectar la presumpció d'innocència del recurrent, ja que la prova incriminatòria consistent en la declaració d'altres persones davant el Servei de Policia s'havia anul·lat per la manca de la seva assistència lletrada.

Efectivament, el recurrent al·lega que va ser condemnat per la comissió d'uns delictes majors i per una contravenció penal, establerts en els antecedents d'aquest aute, en virtut de les declaracions efectuades davant el Servei de Policia, anul·lades per l'aplicació de la sentència d'aquest Tribunal Constitucional del 7 de setembre del 2010 (causa 2010-1, 2, 3 i 4-PI), que va declarar inconstitucionals els preceptes que limitaven l'assistència lletrada al detingut fins després de transcorregudes les 24 hores de la seva detenció.

Aquesta és una matèria que mereixeria un enjudiciament de fons d'aquest Tribunal si els fets relatats fossin exactes. Però no és el cas. La nul·litat de les declaracions, acordada pel Tribunal de Corts no li va impedir entrar a conèixer l'actuació del recurrent, enjudiciar-la i dictar la condemna corresponent. Com declara la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia en la sentència del 30 de maig del 2011 ("I.- **CONSIDERANT**"), el Tribunal de Corts no va estendre la declaració de nul·litat a tota la prova incriminatòria referent al Sr. Alexandre Delgado Beltrame, sinó que la va reduir només a certes declaracions de tercers efectuades davant el Servei de Policia. I afegeix que el Tribunal de Corts va considerar que la resta de les proves no tenia origen en allò manifestat pels processats davant el Servei de Policia, sinó a altres actuacions que no estaven vinculades a la nul·litat. Entre elles figuren els controls i les detencions d'alguns processats en la frontera del riu Runer amb intervenció de cocaïna, els registres realitzats en els domicilis, els controls de les comunicacions telefòniques i les declaracions de testimonis i dels processats mateixos, fetes davant la Batllia i durant el judici oral amb l'assistència dels advocats.

En aquestes circumstàncies i amb aquestes dades desapareix la projecció constitucional que pogués presentar aquest cas, el qual queda circumscrit a qüestions pròpies de legalitat i jurisdicció ordinàries en què el Tribunal Constitucional no pot entrar.

L'examen de l'aute del Tribunal Superior de Justícia mateix del 8 de juliol del 2011, que desestima l'incident de nul·litat d'actuacions, afirma que les proves incriminatòries que van conduir a la condemna del recurrent no tenen "connexió d'antijuridicitat" amb les declaracions ni de l'altre acusat, Sr. Christian Cadart, ni amb d'altres realitzades davant el Servei de Policia, sinó amb actuacions "desvinculades d'aquestes declaracions."

Doncs bé, atès que aquest Tribunal no pot actuar, com és notori i reiterat de manera constant, com una tercera instància ordinària, ni com un tribunal de cassació i atès que els arguments aportats pels Tribunals penals ordinaris en tres ocasions successives no resulten ni absurds, ni il·lògics, sinó raonablement fonamentats, no hi ha cap matèria constitucional a examinar en aquest recurs.

Per tant, no s'evidencia un possible cas de desconeixement del principi constitucional a la presumpció d'innocència, ni tampoc del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, motiu pel qual, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional s'ha de declarar aquest recurs, també en aquest punt, inadmissible a tràmit.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2011-26-RE interposat per la representació processal del Sr. Alexandre Delgado Beltrame contra la sentència del 30 de maig del 2011 i contra l'aute del 8 de juliol del mateix any, dictats per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 7 de novembre del 2011.

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona

President

Vicepresident

Didier Maus

Carles Viver Pi-Sunyer

Magistrat

Magistrat